

V TAJNÉ SLUŽBĚ KORUNY ČESKÉ

JAN KOTOUČ

BROKILON ALTERNATIVA

BROKILON

Jan Kotouč

**V TAJNÉ SLUŽBĚ
KORUNY ČESKÉ**

Copyright © 2019 by Jan Kotouč

Cover © 2019 by Tomáš Flak

For Czech Edition © 2019 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-450-5

ISBN PDF: 978-80-7456-451-2

ISBN ePub: 978-80-7456-452-9

ISBN Mobi: 978-80-7456-453-6

Jan Kotouč

V tajné službě Koruny české

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2019

Edice „Brokilon Alternativa“

Vladimír Šlechta: Tajemství Morie

(aneb alternativní Středozeří)

Petra Slováková: Démon z East Endu

(aneb alternativní Londýn)

Jan Kotouč: České země

(aneb alternativní Česko)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
  2. Ofenzíva českých zemí
  3. *Spojenci českých zemí* *
- V tajné službě Koruny české

Julie Nováková (ed.): Terra Nullius

(aneb alternativní biologie a transhumanismus)

Juraj Červenák: Bivoj

(aneb alternativní Staré pověsti české)

Karolina Francová: Purpurová noc

(aneb alternativní Liberecko)

1. Ve stínu Rudé věže
2. Tisíciletý démon
3. *Světlý král* *

Vendula Brunhoferová: Hladový národ *

(aneb alternativní druhá světová válka)

* připravujeme

<http://www.jan-kotouc.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Pro Adama Hradce, který se nedožil svého narození,
a všem rodičům, kteří přišli o dítě.

1.

Nejméně 23 obětí si vyžádal rozsáhlý požár továrny v Dolním Semerovci. Hasiči jsou stále v akci a z trosk vyprošťují další těla. Na místě je královské četnictvo a šetří příčiny požáru. Není vyloučena sabotáž.

– Hlas království, 17. února 1948.

Taťána Grecková měla chuť zabít.

To nebylo během rán jako toto nic neobvyklého. Ráda chodila do kanceláře brzy, aby si užila trochu ticha, než dorazí ostatní kolegyně, a mohla se v klidu soustředit na práci.

Ne že by její kolegyně během dne nějak moc mluvily, to ne, v dešifrovacím oddělení Královské rozvědky panovalo ticho a soustředěnost na práci; dva tucty žen seděly u psacích strojů a věnovaly se luštění nepřátelských depeší, některé zapisovaly kód vysílaný morseovkou, jiné jako Taťána už rozluštěné zprávy překládaly z ruštiny.

Před prací si to však vynahrazovaly a Taťána by vraždila pokaždé, když přišla Karlička a zašveholila: „Krásné dobré ráno!“

Následovalo štěbetání o všem a o ničem. Taťána byla jako dcera

ruského šlechtice zvyklá na společnost mladých dam, které jen tak klábosí a chichotají se. A když se po tom, co car nechal popravít jejího otce, musela žít jako prostitutka, naučila se předstírat zájem úplně o všechno. To ji drželo při životě, když se s ní kolegyně začaly bavit.

Ne že by si s nimi neměla co říct nebo že by jí vadila komunikace jako taková. Česky už uměla dost na to, aby si mohla povídat s kýmkoli. Šlo o to, jak se na ni ty ženy po očku dívaly.

Z toho měla chuť zabít.

Tatána byla z mnoha důvodů jiná. Nešlo o to, že nebyla Češka, ale Ruska, takových tu bylo víc, stejně jako zde pracovaly Němky, Slovenky nebo Maďarky. Lišila se jinými způsoby. Jedním z nich byl fakt, že byla v místnosti jako jediná vdaná. Ve vládních agenturách – stejně jako ve školství – stále platilo nepsané pravidlo, že žena zde pracuje pouze, dokud se nevdá. V Královské tajné službě neboli rozvědce pro to byl ale i jiný důvod. Král byl žárlivý partner a žena, která se vdala, se stávala bezpečnostním rizikem. Její manžel mohl být čtyřicetkrát prověřen, ale stejně bylo nebezpečné nechat jeho ženu pracovat s tajnými informacemi. Hlavně v době, kdy tu byly stovky svobodných šikovných děvčat připravených převzít její práci.

Tatána měla výjimku, protože byla provdána za agenta Královské rozvědky. Pavel Grecko ji našel před rokem v bordelu v Novém Sevastopolu. Předávala mu informace, které jí vytroubili ruští námořní důstojníci, a on je potom posílal do Prahy. Když ho odhalili, musel utéct, a Tatánu vzal s sebou.

Tou dobou už ale naplno vypukla válka mezi Česko-slovenským královstvím a carským Ruskem, a ještě než se oba milenci dostali do Prahy, poslalo je ústředí na výzvědnou misi na Island. Tam se jim podařilo odhalit a s pomocí několika českých letců zmařit ruskou operaci. A Tatánu tam zranili.

S tím souvisel druhý důvod, proč se kolegyně na Tatánu dívaly tak zvláště, proč si občas šeptaly. Její stav nikdo nezveřejňoval, ale drby se šířily, a bylo veřejným tajemstvím, že Tatána se ze svých vážných

zranění zotavovala měsíce, definitivně se dostala do formy až kolem Vánoc, a také se vědělo, že následkem svých zranění nemůže mít děti.

Nejednou slyšela, jak se dvě kolegyně baví o tom, že nechápou, proč už dávno nespáchala sebevraždu, když teď „je zbytečná jako žena“, nebo že nechápou „proč si ji ten Grecko vzal, k čemu mu je, když mu nedá syna“.

Z toho důvodu měla chuť zabíjet. Její vlastní ztráta byla dost bolestivá a nesnášela, když ji ty slepice kolem měly potřebu kádrovat a hodnotit. A když se dozvěděly, že po práci chodí nejenom na cvičení, ale i na kurzy sebeobrany, a dokonce střelby, říkaly „musí si něco kompenzovat“ nebo „o tom jsem četla, bez mateřských hormonů se časem promění v chlapa“. V tu chvíli Taťána jenom skřípala zuby.

Ano, přišla navždy o něco, co nikdy neměla, a kvůli Rusům – bývalým soukmenovcům – to nikdy mít nebude. Carovi vojáci ji připravili o tu formu budoucnosti, ve kterou doufá prakticky každá žena, a tak napřela síly jiným směrem. Admirál Janda, ředitel Královské rozvědky, jí nabídl práci. Původně se těšila, že bude cestovat spolu s Pavlem a plnit úkoly, ale byrokracie vládne i v rozvědce, takže nikdo nemohl jen tak mávnout rukou a někam poslat neproověřenou ruskou holku.

Tak ji šoupli sem. Tady její práce spočívala v tom, že seděla u psacího stroje a překládala zachycené depeše z ruštiny do češtiny. Každý den.

A u toho poslouchala ty slepice kolem.

„Taťáno, drahousku, tohle zachytili jako prioritu,“ ozval se jejich vedoucí a přibelhal se k ní. Byl to poměrně dobře stavěný třicátník, který v bitvě se Španěly u Drážďan přišel o levou ruku i levou nohu. Taťána se mu líbila, pěkná a vyvinutá blondýnka jako ona se líbila většině mužů, a evidentně mu nevadilo, že je vdaná. Měla za to, že flirtování bylo z jeho strany spíš o nadšení z lovu než o nějaké trofeji.

„Přelož to, prosím tě, hned, ústředí si myslí, že by to mohlo být důležité,“ nařídil jí.

„Jistě, Karle,“ řekla, vzala si od něj papír a pustila se do práce.

Ústředí si mohlo myslet, co chtělo, ale po dvou odstavcích cítila další nával frustrace nad zbytečností toho, co dělá.

Ta „důležitá“ depeše se týkala dodávky nové várky ešusů na bojiště v Turecku. Určitě zpráva, která zvrátí průběh války.

A to se ani nemohla těšit domů na manžela. Pavel byl někde pryč. Na misi. Bylo to na území království a měl být pryč jen několik dnů. Taťána by se o něj asi měla bát, ale momentálně dokázala cítit pouze něco velmi blízkého závidi, že on má rozhodně zajímavější poslání než ona.

*

Pavel Grecko neměl Maďarsko rád.

Ne že by měl něco zásadního proti jednomu z členů Česko-slovenského království nebo proti jeho obyvatelům. Jeho nechuť pramenila z něčeho mnohem iracionálnějšího. Jako klukovi mu ve škole nakukali, že v maďarštině se včela, vos a čmelák řekne sörömöd, nösörömöd a nösörömöd turbo, a malý Pavel jim uvěřil. Občas si říkal, jestli v něm tento zážitek nevytvořil přirozenou nedůvěru k lidem, kterou potřebuje každý zaměstnanec tajné služby.

Když byl dospělý, uvědomoval si spíš jiné problémy, které klíčí v Maďarsku.

Po Velké bouři, kdy v roce 1848 zmizely velké kusy pevniny a zatopila se pobřeží, trpěly vnitrozemské Uhry sérií válek, které střídaly hladomory. Když se vlivem slovenského národního obrození Slovensko spojilo s Českým královstvím, vyčerpané zbytky Uher se připojily rovněž.

Od té doby se Maďarsko vzchopilo stejně jako zbytky Rakouska a Polska nebo severních německých států. Bylo významnou součástí království.

Nicméně s tím vším se objevily i různé nacionální tendence, které vyústily v Greckův současný úkol.

Stál opřený o hranu termálního bazénu v lázních Széchenyi v Budapešti. Byl chladný únorový večer, z bazénu stoupala pára a vločky sněhu, které dopadaly na hladinu, tomu všemu dodávaly pohádkové vzezření.

Hemžilo se to tu plavci, muži i ženami, mladými i starými. Széchenyi byly nejvyhledávanější lázně v Budapešti, pramen objevil hned po Velké bouři jeden maďarský geolog a na začátku dvacátých let tu zbudovali luxusní lázeňský komplex. Voda obsahovala síru, vápník a hydrogenuhličitan hořčnatý a prý pomáhala s léčbou revmatismu, artritidy a spousty dalších chorob včetně ženských problémů – a také se zde lidé rehabilitovali po úrazech.

Dnes se tu Grecko ale nebyl rekreovat a jeho oči pátraly v davu lidí, snažil se soustředit na každou tvář, najít toho správného člověka a...

Támhle stál. Muž kolem pětáctyřiceti let, pomalu se formující druhá brada, podezřívavé oči, hnědé vlasy. Jeho pivní břicho se drželo tak akorát nad vodou, že mu hladina sahala k pupku.

Grecko se pomalu vydal k němu. Předtím ještě navázal oční kontakt se svým maďarským kolegou z kontrarozvědky, který ho jistil ze břehu, kde stál v uniformě plavčíka.

Muž postával ve vodě sám, také stranou davu lidí, na někoho čekal.

Grecko se k němu přiblížil a kývl na pozdrav. Muž se na něj nevrle podíval, ale samotný pohled nestačil, aby mu cizinec dal prostor. Grecko došel až k němu. Z horké vody kolem nich stoupala pára, když na sebe hleděli.

„*Jó estét,*“ řekl muž maďarsky.

„Dobrý večer, pane Szilárde,“ řekl Grecko česky. Muž mu rozuměl a okamžitě zpozorněl.

„Obávám se, že váš společník se k vám dnes nepřipojí,“ pokračoval český agent. „Potkala ho jistá nehoda. Nicméně nám stihl říct všechno o vašem zapojení do sabotáže u Dolního Semerovce.“

Na Szilárdově tváři na chvíli zavířila celá plejáda emocí, rychle se však ovládl. „Nevím, o čem to mluvíte, pane...?“

„Moje jméno není důležité. A víte dobře, o čem mluvím, pan Mándi se tu s vámi měl dnes sejít a zažádat o další instrukce. Také jste mu měl předat výplatu za odvedenou práci, tu jsme už našli ve vaší šatní skříňce. Nebo si s sebou běžně nosíte tři sta tisíc korun v malých bankovkách? Pan Mándi nám potvrdil, že jste s ním komunikoval přímo

vy, jako mluvčí toho vašeho Spolku uherských vlastenců, a přes vaše kontakty získal prostředky na sabotáž továrny u Dolního Semerovce. Také jsme viděli, že váš spolek dostává finanční příspěvky přes různé maďarské spolky v zahraničí, které slouží coby krytí pro ruské rozvědky. Pořád nevíte, o čem mluvím?“

Szilárd chvíli mlčel a potom se jeho výraz proměnil. Už to nebyl muž, který si hrál na neviňátko, byl to někdo, kdo si je přesně vědom své situace. A zároveň někdo, kdo v ruce drží nějaké trumfy.

„Myslíte si, že mě tohle vaše přepadení vyleká? Já jsem člen zemského sněmu Uher.“

„Ne, jste vlastizrádce. Spojil jste se s nepřáteli království, abyste sabotoval důležitou vojenskou továrnu.“

Szilárd se ušklíbl. „Vy, vaše království, váš král a ty vaše slovenské děvky nás utiskujete už dlouho. Je čas, aby Uherské království bylo obnoveno.“

„A k tomu vám má pomoci ruský car? V Turecku nebo Švédsku na jeho pomoc určitě s láskou vzpomínají.“

„Nepřítel mého nepřítele je můj přítel. Ale to byste vy nepochopil. Tak co, chcete mě zatknout?“

„Chceme vám dát možnost volby. Řekněte nám, kdo jsou vaše kontakty, spojte nás s nimi. Jste významný člověk, král by byl ochotný udělit vám milost a celou aféru ututlat, pokud budete spolupracovat.“

Szilárd se zasmál. „Ten váš ‚král‘ mi nemůže dát vůbec nic! Ale máte pravdu, já jsem člen zemského sněmu. Významný člen. Můžu to všechno vytroubit do světa, křičet, burcovat za uherskou samostatnost. Jen si mě zatkněte, chlapče, zatkněte si mě! Vlastně na to čekám! Bude ze mě mučedník. Ani nevíte, jaký sud s prachem v těch vašich ‚Českých zemích‘ máte. Tak do toho, zatkněte mě. Do několika dnů máte demonstrace v ulicích. Hlavně až se ukáže, že pro mé věznění nemáte žádné pořádné důkazy. Tak do toho.“

Grecko se pomalu nadechl. S touto možností počítal, vlastně mu ji Janda i naznačil. Když ho stopa dovedla až k Szilárdovi, věděl, co se může stát, a Janda mu pro ten případ dal jasné instrukce.

Szilárd byl v Maďarsku opravdu populární. Každá členská země království měla vlastní zemský sněm a v tom uherském měl Szilárd významné slovo. Jeho zatčení – a nespolupráce – by mohlo vyvolat spoustu národnostních nepřijemností, které si teď uprostřed války království jednoduše *nemůže* dovolit.

Szilárd tam dál stál, na tváři samolibý úšklebek, věděl, že je teď ve výhodě, že jim uškodí. Grecko také stál, mlčel. Díval se na hladinu, ze které stoupala pára.

Nakonec se téměř neslyšitelně nadechl.

Rychle vyrazil, podkopl Szilárdovi koleno a oběma rukama ho zatlčil pod hladinu, než stihl poslanec vykřiknout.

V rušném bazénu si toho nikdo nevšiml. Neustále kolem někdo pokřikoval, kopal nohama nebo sebou hlučně plácnul do vody.

Szilárd se zmítal, mlátil kolem sebe rukama, ale Grecko ho držel pevně a postavil se tak, aby ho Maďar nemohl udeřit, a zároveň svým tělem kryl, co se děje, před okolními zraky.

Bylo to nekonečné. Držel ho, až mu prsty zběly a po tváři mu stékal pot, který neměl nic společného s horkou lázní.

Nakonec přestal muž vzdorovat. Szilárdovo tělo ochablo. Grecko ho ještě chvíli držel, aby měl jistotu, že to nepředstírá. Potom ho pustil.

Za chvíli ho někdo najde a rozpoutá se křik a panika. Do té doby se rychle vzdálí.

Byl na opačném konci bazénu, když uslyšel křik. V klidu vyšel ven, vzal si župan, na který dopadaly sněhové vločky, a zamířil do šaten.

*

Tafánina sluchátka tlumila rachot výstřelů, zatímco ona držela pistoli CZ 39 před sebou ve střeleckém postoji a páčila na terč.

Střelecký instruktor jí vysvětlil, že když trénuje dlouho, dostane se během střelby do takzvané „zóny“, kdy nad ničím nemusí přemýšlet, jen dělá to, co už dělala tisíckrát, střílí na cíl.

Když dostřílela, onen instruktor, jmenoval se Bohdan Arnošt, souhlasně zabručel.

„Jo, jde ti to, paninko,“ řekl blahosklonně a připomněl jí tak, že kromě moudrých rad má i spoustu pitomých poznámek. Původně jí říkal „slečinko“, ale když poznamenala, že je vdaná, změnil to na „paninko“. U toho jí ale stále tykal, což bylo ještě divnější.

„Jako že na ženskou dobrý?“ zeptala se a ušklíbla se.

Arnošt se zasmál. „Jde ti to dobře obecně. Nevěřil jsem Pavlovi, když mi řekl, že seš talentovaná střelkyně. Ale jo, koordinaci oka a ruky máš hodně v pořádku.“

„Díky.“

„Hlavně ale nezpychni. To by se ti mohlo vymstít. Jen nevím, proč se tím vůbec obtěžuješ.“

„Jak to myslíte?“

Arnošt pokrčil rameny. „No... seš v kanceláři.“

„Ale pan Janda mě najal kvůli tomu, co jsem udělala na Islandu. V kanceláři nebudu navěky.“

Alespoň doufám!

Arnoštův výraz naznačoval, že si o tom myslí svoje, ale jen znovu pokrčil rameny. „Třeba jo, třeba ne. Jenže i tak, prostě jsem ze starý školy, pistole se mi k ženský nehodí.“

„A co se vám k ní hodí? Pudřenka?“

„No, ty si děláš srandu, paninko, ale znal jsem holku, co měla v pudřence ukrytý chloroform. Moc fajn věc. A ona byla taky fajn. Mně je jasné, že ženský ke špiónům patří, byly tam vždycky. Ale pistole nejsou zbraň pro ženskou. Jen se podívej do historie. Jedy, otrávené pití nebo jídlo, to byly vždycky ženské zbraně. Ať už šlo o nástupnictví v nějaké říši nebo o manželské neshody, jed vyřešil všechno.“

Tatána se musela usmát. Arnošt byl prase, ale navzdory těm blahosklonným kecům docela hodné prase. V bordelu Perseida zažila mnohem horší.

I když posuzovat všechny muže podle toho, s čím jsem se setkala v Perseidě, asi taky nebude dobrá průprava k navazování vztahů.

„Možná máte pravdu. A nejen jedy. Ostré předměty nebo nože jsou taky užitečné, hlavně když chlap spí.“

„No právě. Proto nechápu, proč se tady moříš na střelnici. Jde ti

to, ale do přestřelky se nejspíš stejně nedostaneš. Ještě si zlomíš nehet.“

Tentokrát Taťána pokrčila rameny. „Kolik jste vlastně zabil lidí?“

Arnošt se zarazil. „Co?“

„Kolik jste zabil lidí? Byl jste v armádě v česko-španělské válce?“

„Ano, byl. Dělal jsem instruktora.“

„A kolik jste zabil lidí?“

„Žádného, v přímém boji jsem nebyl.“

Taťána přikývla. „Ano, já zabila čtyři, dva v Sevastopolu a dva na Islandu. A všechny jsem zabila střelnou zbraní. Jedem nebo nožem to neumím, takže bych se ráda soustředila na to, co už mám vyzkoušené.“ Začala ládovat zásobník. „Můžete mi tam dát nový terč?“

*

Praha byla zasněžená. Psal se 25. únor 1948 a vypadalo to na naprosto nudný den, kdy se nic zvláštního nestane a ani snad nemůže stát. Taťánino pošťuchování s Arnoštem byla spíš součástí praxe, ten chlap byl dobrý instruktor, jen to prostě nedokázal dělat bez bodrých poznámek.

Taťána ještě byla cvičit, pořád se po zranění potřebovala dostat do formy fyzicky, hlavně když chtěla dostávat náročné úkoly. Potom ji čekal jen nákup, místní prodavači ji už znali. A pak už jen krátká cesta večerní Prahou do jejich devjického bytu.

Doma nikdo nečekal. Taťána si udělala lehkou večeři a potom se šla osprchovat. Než vlezla do sprchy, prohlédla se nahá před velkým zrcadlem. Byl to starý zvyk z doby, kdy dělala v bordelu. Byla si vědoma své krásy a neměla potřebu snažit se o nějakou falešnou skromnost, věděla, že mužům se líbí pro svou štíhlou sportovní postavu, o prsou nemluvě, ale to už bylo u chlapů tak nějak automatické. Dlouhé nakadeřené vlasy dokreslovaly její poměrně pěknou tvář.

Zrak jí ale nevyhnutelně utkvěl na břichu, kde se šklebila velká jizva. Ruka jí k ní bezděčně sjela. Následek zranění z Islandu, kde jí dvě kulky z ruského samopalu připravily o možnost mít děti. Ruský

car jí zabil otce, zničil rodinu, přinutil ji k ponížení v bordelu a teď ji připravil i o budoucnost.

Ženské v kanceláři si mohly štěbetat, co chtěly, pravdou bylo, že ani Taťána sama často nevěděla, co má vlastně teď od všeho čekat.

S Pavlem byla šťastná, když ji pustili z nemocnice, vzali se v malém pravoslavném kostele v Resslově ulici. Janda jí nabídl práci u rozvědky a s ohledem na to, co všechno se dělo během války, si byla Taťána moc dobře vědoma, že její ztráta vlastně nebyla tak velká. Občas to na ni přišlo a plakala do polštáře, ale to se už nedělo tak často. Většinu času chtěla prostě dělat *něco*, chtěla být užitečná.

A chtěla se pomstít.

Osprchovala se, převlékla se do noční košile a vlezla si do postele s knihou. Byl to dar od Pavla na procvičení češtiny – a latinky. Byla to *Maryša* od nějakých Mrštíků. Byla skoro na konci a měla dojem, že už chápe, odkud se vzalo to Arnoštovo přesvědčení o jedu jako ženské zbrani.

*

Pavel Grecko seděl v jídelním voze expresního vlaku Budapešť–Praha a sledoval zasněženou krajinu. Břeclav nechali za sebou, potom bude na řadě už jenom Brno a pojedje se na Prahu. Pořád to bude ještě dlouhá noc.

Zafal ruce v pěst, byl to obranný reflex, celý vlak nepotřeboval vidět, že se mu třesou ruce.

Záhy to přešlo, ale jenom ten fyzický projev.

Tahle poslední práce byla obzvláště nepřijemná. Proč na to probiha potřebovali jeho? On přece dělal u rozvědky, ne kontrarozvědky! Jenže admirál Janda potřeboval někoho, kdo rozumí námořním věcem, a zároveň někoho, koho v Maďarsku neznají, protože bylo možné, že místní agenty pracující pro stanici Budapešť už nepřítel zná. Z té rovnice mu vypadl Grecko, který strávil čtyři roky v Rusku v Sevastopolu a hlásil Praze pohyby carských lodí.

A tak bylo na něm, aby obhlédl sabotáž té fabriky, ve které se vyráběly zbrusu nové technologie, radary dost malé na to, aby je mohli umístit na palubu válečných lodí. Celá fabrika vyletěla do povětří, což musela být složitá a komplikovaná práce někoho zevnitř. Grecko přišel na spojení mezi maďarskými nacionalisty podporovanými Ruskem. Našli kontakty, přes které si obstarali výbušniny, a našli mrtvého člena bezpečnosti, který je nejspíš za úplatu vpustil dovnitř a kterého následně zavraždili. Stopa je pak přivedla až k panu Mándimu a od něj k Szilárdovi.

Ten chlap si zasloužil umřít, to si Grecko dokázal intelektuálně zdůvodnit, ale nic to neměnilo na odporném pocitu, který z toho měl. Zabít člověka holýma rukama, utopit ho, bylo něco úplně jiného než střílet, a on se musel držet, aby se mu nezvedl žaludek. V jednu chvíli byl ten chlap živý a zdravý, se škodolibým šklebem, beze strachu. A potom... nic. Jen pytel masa a kostí, bez duše, bez emocí.

A způsobil to Pavel Grecko.

Popadl sklenku amerického bourbonu z pobřeží Blue Ridge, kterou před něj postavil číšník. Tohle pití bylo v království k dostání v lepších restauracích, dovážely ho obchodní lodě z českých držav v Severní Americe. Vzal sklenku a jedním velkým douškem ji vyprázdnil, až kostky ledu zadrnčely o zuby.

Možná tuhle práci dělal už moc dlouho. Myslel si, že po poměrně klidném podzimu bude připravený na další misi, ale... třeba to opravdu dělal už moc dlouho.

„Ještě jednu, pane?“ zeptal se číšník. Pavel trhaně přikývl. „Ano... ještě jednu, prosím. A džbán s vodou.“

Dnes večer trochu upustí páru. Opije se, uvolní se. To už neudělal dlouho, možná léta.

A možná právě to potřeboval.

Číšník mu donesl další sklenku a on ji do sebe hodil.

*

Taťanu probudil lomoz v předsíni. Následovala rána a zaklení.

Rozespale zvedla hlavu, rozsvítila lampičku a mrkla na hodiny. Bylo pět hodin ráno.

Pavel došel do ložnice.

„Ty už jsi doma?“ zeptala se rozespale.

„Jo, miláčku.“ Došel až k ní – stihla si všimnout, že se nezul –, poklekl a políbil ji na rty.

„Jsi opilý!“

„Ano, jsem. A to jsem se poslední hodinu snažil střízlivět.“ Zajel jí rukou pod noční košili, ale ona ho plácla. Na tohle teď neměla náladu.

Pavel se hned stáhnul. „Pardon, já byl jen rád, že tě vidím... stejně bych se na nic nezmohl.“

„Ano, jsi opilý!“

„Jsem namol!“ opravil ji Pavel, ale to už se začal svlékat. Když ho viděla v nočním světle, uvědomila si, že je na něj taky docela hezký pohled. Potom se oblékl do pyžama, ale přes koupelnu to už nevzal, jen se rovnou svalil na postel.

„Ale stejně tě miluju! Jsi krásná.“

„Tak mi to hlavně říkej i za střízliva!“

„Budu!“ slíbil. „Já budu zítra střízlivý, ale ty budeš krásná furt.“

„To zítra je dneska!“

Pavel ji už ale neslyšel. Po pár minutách začal chrápat.

2.

Gyula Szilárd, vážený člen Maďarského zemského sněmu, tragicky zahynul během návštěvy lázní Széchenyi. Přivolaný lékař konstatoval, že příčinou smrti byla srdeční příhoda, která způsobila utonutí. Szilárd byl populárním poslancem a hlasem tradičně smýšlejících uherských politiků. Král Tomáš I. i ministerský předseda Kresta vyjádřili soustrast rodině i maďarskému lidu.

– Hlas království, 26. února 1948.

Uplynulo něco přes týden od Pavlova návratu a Taťána měla dojem, že život zase alespoň trochu vjel do ustálených kolejí.

„Mohla bys dneska koupit cestou domů cigarety?“ zeptal se Pavel, když se ráno u snídaně díval do *Hlasu království*.

„Dneska jdu k závodnímu zubaři, nevím, kdy se vrátím. Můžeš si je koupit sám?“

„Jo, ty jdeš k zubaři? Bolí tě něco?“

„Ne, ale společnost to vyžaduje.“ Taťána si nestěžovala, společnost – Královská rozvědka – také zajistila, že dostala umělý zub výměnou za ten, o který přišla na Islandu.

„Aha...“ Pavel se jen mračil na něco v novinách. „Tak koupíš ty cigarety potom?“

„A proč si je nekoupíš sám?“

„No... já jsem myslel, že... no, jdu večer s pár přáteli na pivo. S Vítkem Dorosem, z ústředí. Dlouho jsem je neviděl.“

„A cestou k nim cigarety nemají, nebo co? A vůbec, proč jsi mi neřekl, že dneska někam jdeš?“

Pavel odložil noviny a povzdychl si. „Tak když ani nemůžeš koupit cigarety – které navíc sama kouříš –, tak se na to vykašli, no.“

„Není mi to zatěžko, ale nechápu... krucinál. Proč pořád všichni chtějí, abych dělala samé pitomé práce? Kupovala cigarety, překládala zprávy o dodávce hrnců. To k ničemu jinému nejsem?“

Pavel mrštil novinami. „A myslíš si, že mě moje práce baví? Že toho nemám plné zuby? Nikdo z nás nedělá to, co chce.“

„Ty děláš něco užitečného!“

„Jako co? Že zabívám lidi? Jak je to užitečné?“

Tatána takhle Pavla neznala, ale poznala muže, kterému přetekl pohár. Jenže ten její na tom byl stejně.

„Je to tvoje práce!“

„Oddali nás v pravoslavném kostele, pop povídal něco o tom, abychom společně žili řádným křesťanským životem. No, myslím, že součástí křesťanského života by mělo být taky nezabíjení lidí.“

„Předtím ti to nikdy nevadilo. Ještě jsi mě uklidňoval, když jsem střílela v Sevastopolu.“

„Jo? No tak třeba mně to vadit začalo. Třeba jsem z toho unavený! Třeba nechápu, proč tak toužíš jít se nechat zase zabít, jako bychom společně nepřišli už o dost!“

„Ano, a naši prací je vrátit to lidem, kteří nás o to připravili.“

Pavel se zvedl od stolu a začal přecházet sem a tam. „Jo? A proč? Co nám to dá? Co nám to vrátí?!“

Potom se sebral a šel se do předsíně obléct. Zamumlal jenom: „Ty cigarety si koupím.“ Tatána chtěla jít za ním – asi by měla jít za ním –, ale nešla. Neměla na to energii ani sílu.

Zapálila si cigaretu – jednu z posledních, které měli doma.
Nastalo něco, čemu Taťaniny kolegyně říkaly „tichá domácnost“.

*

Svatopluk Janda si v předsíni oklepal sních z kabátu, odložil ho na věšák, na stolek vedle dveří položil čepici a rukavice a až potom pozdravil svou sekretářku slečnu Pavláskovou – mezi ní a nedávno padlým admirálem nebyla žádná spojitost.

„Něco nového?“

„Na stole máte noční svodky z operačního a komunikačního oddělení. Už se po vás ptal admirál Hodža z generálního, prý zavolá znovu.“

Janda cosi zavrčel a s poděkováním došel do kanceláře. Chápal, proč generální štáb tak spěchal a proč s ním potřebovali mluvit. Drážďany byly hlavní loděnice Česko-slovenského království a vzhledem k tomu, že Dukla byla během současné války ve větším nebezpečí stran nepřátelského náletu, většina staveb nových lodí a námořního výzkumu probíhala v Drážďanech. Za týden tam například dorazí letadlová loď *Blaník*, aby na ni během údržby v docích namontovali ten nový radar.

Jenže jak ukázala série nedávných vražd, v Drážďanech nebylo bezpečno. Bylo jasné, že carská zpravodajská služba se na nejvýznamnější český přístav soustředí. A také bylo jasné, že tam chystá něco velkého.

Janda se sesul do křesla za stůl, podíval se na velkou fotografii *Praotce Čecha*, poslední lodi, které velel, a začal si nácipávat dýmku.

Generální štáb, ministerstvo vnitra, ministerstvo války, ti všichni chtěli vědět, jaké kroky hodlá v Drážďanech udělat, a jeho odpověď, že přemýšlí, je přirozeně neuspokojovala.

Samozřejmě, velitel stanice Drážďany Petr Diviš dělal, co mohl. Ačkoli byla Královská zpravodajská služba primárně zahraniční rozvědkou, měla i kontrašpionážní oddíl, což zajišťovalo její 3. oddělení, a agenti občas byli přesouváni sem a tam, jako třeba nasazení Pavla

Grecka v Maďarsku před pár dny. Problém byl, že rozvědka a kontrarozvědka neměly zrovna moc rekrutů, v době války se tisíce mladých mužů hrnuly k odvodovým kancelářím, ale na práci u rozvědky – a na hrdinství, o kterém nikdo neuslyší – zálsuk neměly.

V Drážďanech nešlo o to, že by Janda nevěděl, co dělat. Diviš mu poskytl složku podezřelých osob a stopy několika posledních sabotáží ukazovaly na hodně vysoce postavenou osobu. Jenže to byl právě ten problém. Celé České země byly národnostní sud s prachem, což rovněž ukázala Greckova maďarská akce. Problém v Drážďanech nebyl zdaleka tak přímočarý, jak se mohl zdát. To ovšem bylo lidem na generálním štábu a ministerstvech jedno. Ti chtěli okamžité výsledky – co na tom, že jejich „okamžité výsledky“ mohou spustit lavinu demonstrací v ulicích, občanských nepokojů nebo rovnou střelby? Z toho všeho by měl prospěch pouze a jenom ruský car.

Janda několikrát zabafal z dýmky. Tak či onak, dnes bude muset přijít s návrhem nějakého řešení.

Poškrábal se na hlavě. Ano, to bylo ono. Nebylo to řešení, ale možná postrčení správným směrem.

Stiskl tlačítko interkomu.

„Slečno Pavlásková, prosím, nechte mi z archivu donést složku Ernesta Gasnicova a složku o národnostním složení severních Čech a Německa. A přidejte k tomu i složku o drážďanských loděnicích. Úplně všechno.“

„Ano, pane řediteli.“

Janda se podíval na hodinky. „A od půl třetí mi dejte v kanceláři hodinový blok, žádné schůzky. Budu si chtít s někým promluvit. S kým, to uvidím, až si pročtu složky.“

*

„Krásné dobré ráno! Jak jste se včera měly...?“ Karlička zmlkla, když si všimla, jaký má Taťána výraz. Její pohled mohl potápět bitevní lodě.

„Táňo... je ti dobře?“

„Taťáno, všichni mi říkají Taťáno. A ano, nikdy to nebylo lepší.“

„Stalo se doma něco?“

„Naprosto idylické manželství, nemůže to být lepší.“ Založila do psacího stroje papír a klepala do něj, jako by ho chtěla umlátit k smrti.

Karlička se raději nevyptávala a pustila se do práce. Její výraz způsobil, že kolegyně spíš mlčely a hleděly si práce.

Alespoň k něčemu je to dobré.

Na oběd zašla do kantýny. Byl tam Pavel, sedli si k sobě, ale prakticky nepromluvili. Potom zase tloukla do stroje, dokud se neozval telefon.

Karel Smolaga, jejich vedoucí, do něj hovořil a potom přišel přímo k jejímu stolu. Myslela si, že jí chce dát něco na překlad, ale neměl u sebe žádné lejtro.

„Taťáno, prosím tě, za deset minut tě chce vidět ředitel.“

„Už zase?“ hlesla. Šéf šifrantů a Karlův přímý nadřízený byl starý chlípny děda, který občas volal Taťánu, aby mu něco osobně přeložila do ruštiny nebo z ruštiny. Nejspíš ho fascinovalo, že mu krásná dívka je k ruce, na víc už se v životě nezmůže. „To nemá jiného překladatele?“

„Ne, nemyslím šéfa Klesla, myslím ředitele. Jandu.“

„Svatopluka Jandu?“

„Kolik Jandů tady máme? Ano, samotného pana nejvyššího, tak hlavně nechoď pozdě, víš, že to nesnáší.“

Taťána zírala jako opařená. Co jí náčelník Královské rozvědky může chtít?

Kolegyně ji pozorovaly. A záhy si začaly zase štěbetat. Taťána se jim neřeklo, námětů pro drby mohlo být mnoho.

Může mi chtít dát nějaký opravdový případ? Lepší práci? Ale to by mi avizoval dlouho dopředu, ne?

*

„Pavle, četl jsi tu novou zprávu od Gebardéna?“

Pavel Grecko se sotva stihl posadit za stůl. Tady v útrobách ústředí Královské zpravodajské služby to vypadalo jako kterýkoli jiný úřad. Kancelář sdílel s pěti dalšími agenty, a těm byly k dispozici dvě sekretářky, jimž se v žargonu služby říkalo „kvočny“.

Tady pracovali agenti, kteří zrovna nebyli v terénu. Bylo to 2. oddělení zpravodajské služby, které se soustředilo na zahraniční operace. 3. oddělení, které se soustředilo na kontrašpionážní činnost na území království, bylo dvě patra nad nimi. Grecko občas někoho z nich potkával na chodbě, a nemusel být empatik, aby viděl, že tihle lidé nelibě nesou, když někdo z rozvědky vykonává práci kontrarozvědky, jako to udělal Grecko v Budapešti. Nebylo ale zbylí, 2. oddělení a 3. oddělení si občas musela vlézt do zelí. Fakt, že spadala do jedné organizace, to zjednodušoval. Grecko byl vlastně rád, že oběma složkám velí Janda, tím měl pod sebou operační náčelníky pro rozvědku i kontrarozvědku. Ulehčovalo to koordinaci i snadnější přesun pracovníků sem a tam. Jugoslávská nebo ruská rozvědka měly složky oddělené, a občas jim to komplikovalo život.

Teď Pavel zvedl hlavu a usmál se v odpovědi na dotaz Vladimíra Fabiána, svého kolegy z kanceláře. Fabián se stejně jako Pavel nedávno vrátil z nasazení v Rusku; sice působil na Dálném východě poblíž Vladivostoku, ale jejich práce byla podobná.

„Nečetl, teď jsem přišel,“ řekl Grecko a podíval se na složku, kterou mu Fabián podával. „Něco zajímavého?“

„Pár maličností. Vypadá to, že se Gebardén už dobře zabydlel.“

Grecko se usmál, ale moc humoru v tom nebylo. Až příliš dobře si uvědomoval, kde teď může Gebardén být a v jakém je nebezpečí. Gebardén bylo krycí jméno agenta, který Grecka nahradil v Novém Sevastopolu. Když odtamtud musel Grecko loni v květnu rychle zmizet, Česko-slovenské království přišlo o cenný zdroj informací. Naštěstí se jim ve spolupráci se spřátelenou jugoslávskou zpravodajskou službou podařilo do Nového Sevastopolu konečně umístit dalšího agenta, který posledních pár měsíců získával a obnovoval kontakty, a teď už podával pravidelná a přesná hlášení o pohybech ruských lodí v přístavu.

Zajímalo by mě, jestli taky chodí na výzvědy do bordelu, jako jsem to dělal já.

Grecko nevěděl, kdo je Gebardén, jen se mu v rámci přípravných operací doneslo, že přicestoval na bulharský pas. To bylo samo o sobě dobré krytí, protože Bulharsko bylo vždycky přátelštěji nakloněno Rusku.

Teď četl novou zprávu. Činnost v přístavu shrnul vždy stručně a jasně, a Grecko měl dojem, že musel původně číst jeho vlastní zprávy, měl podobný styl.

V přístavu momentálně nebyly žádné bitevní lodě, všechny se držely ve Smolensku. Potvrdil přítomnost devíti těžkých křižníků, osmi lehkých a osmnácti torpédoborců. Gebardén také opět potvrdil, že čtyři velké rozestavěné bitevní lodě třídy *Alexandr Něvský* se předělávají na obří letadlové lodě.

Mluvil také o činnosti ve velkém doku pro ponorky. Jeden z jeho špiónů vyfotil velkou ponorku, která měla podivný tvar; vypadala, jako by na horní části trupu měla velká otevíratelná vrata. Pod fotografií přidal poznámku, že tyhle ponorky jsou speciálně upravené a nejspíš vytvořené jednorázově pro přepravu nákladu. Grecko přemýšlel, jaké to může mít využití, ponorka *nemůže* vozit tak velké množství nákladu a pohybuje se pomalu. Ale pokud jich opravdu vyrobili jen hrstku, asi pro ně nějaké využití bude. Víc ho trápily ty letadlové lodě.

Podle rozvědky měli Rusové nyní dvě těžké a jednu lehkou letadlovou loď, ale pod vedením viceadmirála Nikitina rozjíždějí na plné obrátky stavbu letadlových lodí stejně jako Češi. Obě strany také ve velkém přestavovaly nákladní lodě a tankery na eskortní letadlové lodě, malá neohrabaná plavidla schopná vypouštět letadla. Bitvu na moři ale rozhodnou velké flotilové, neboli těžké letadlové lodě, a Greckovi se nelíbilo, že z *Něvských* budou ty největší letadlovky na světě. Podobně nehezké závěry z toho vyvozoval i sám Gebardén, a navíc...

Tok myšlenek mu přerušilo zazvonění telefonu. Natáhl ruku.

„Ano? Tady Grecko.“

„Tady Pavlásková, dostavte se prosím k řediteli. Za deset minut vás čeká.“

Grecko okamžitě zpozorněl. Chce s ním Janda ještě jednou probrat tu Budapešť, nebo to se týkalo něčeho úplně jiného?

„Hned jsem tam.“

Omluvil se v kanceláři, prošel kolem kvočen a brzy už mířil k výtahu, který ho odvezl do vyššího patra, na němž se nacházelo operační oddělení spolu s kanceláří nejvyššího šéfa, do které Grecko zamířil.

„Dobrý den, Jaruško,“ řekl Pavel Grecko slečně Pavláskové. Jandova sekretářka byla u zpravodajské služby tak dlouho, že tu nejspíš už měla inventární číslo. Nevěděl, proč se nikdy nevdala, v mládí musela být krasavice, ale nejspíš to bylo jedno z těch tajemství, na která nikdy nenaleznou odpověď.

„Vítejte, Pavle. Můžete rovnou dál.“

„Nevíte, co šéf chce?“ Hlášení o akci v Budapešti mu podával hned po návratu.

„Nevím, ale můžete dál, už tam na vás čekají.“ Ve tváři Jaroslavy Pavláskové zacukalo, jako by se snažila nesmát.

Grecko vešel a zarazil se.

V křesle před šéfovým pracovním stolem seděla Taťána.

„Á, Grecko, pojdte dál, už na vás čekáme. Posadte se.“

Taťána mu věnovala nečitelný výraz, ale v očích jí hrála zvláštní jiskra.

Posadil se vedle své ženy. Zvláštní, v žádné příručce se nepsalo o tom, jak se máte chovat, když na vás v šéfově kanceláři čeká manželka, se kterou jste si u snídane vjeli do vlasů.

Pokud si Janda všiml nějakého napětí, nedal to najevo. „Povolal jsem vás sem oba, protože s vámi potřebuji probrat jednu záležitost. Předtím mi ale řekněte, jak se cítíte. Pavle, jak jste na tom?“

„Myslíte fyzicky?“

„Samozřejmě že myslím fyzicky,“ zabručel Janda. Na věci jako psychoanalýza sice bral zřetel také, koneckonců to bylo něco, co vymyslel Moravák, ale fyzický stav byl důležitější. „V Maďarsku jste žádné zranění neutrpěl? Žádné bolesti?“

Greckovi vyskočilo před očima, jak se jeho oběť bezmocně mrská ve vodě, zatímco ji jeho ruce drží pod hladinou.

Ale Janda nechtěl vědět o psychických problémech.

„Ano, jsem v pořádku, pane.“

Teď ředitel tajné služby přenesl pohled na Taťánu. „A vy, paní Grecková? Jak jste na tom? Zotavila jste se ze svých zranění?“

„A... ano, pane Jando,“ vykoktala Taťána a na okamžik se podívala na Grecka. „Ano, ano. Je to... doktor říká, že jsem plně zdráva, pravidelně cvičím, dostala jsem se do formy.“

„A pochopil jsem, že chodíte na střelby,“ pokračoval Janda a podíval se na kus papíru, který měl na stole. „Střelmistr vás dokonce označil za dobrou střelkyni.“

„Ano, pane... já... chci být užitečná.“

Greckovi bleskl hlavou jejich rozhovor u snídaně. Nejdřív ho napadlo, že on a Taťána způsobili nějaký skandál, a tak si je šéf pozval na kobereček, ale to vyptávání na jejich zdravotní stav naznačovalo, že je chce někam vyslat.

„To je dobře, to je dobře. Mám pro vás úkol.“

„Pro nás oba?“ V Taťánině hlase bylo patrné překvapení.

„Ano, pro vás oba. To jste vždycky chtěli, ne?“

„No...“ Taťána se znovu podívala na Grecka. „Vlastně ano.“

„Tak. Ano, osvědčili jste se na Islandu a vlastně i v Sevastopolu, tak proč nevyužít to, co dobře fungovalo, ne?“ Nečekal na jejich odpověď a rovnou si odkašlal, jako by chtěl dát najevo, že tohle bylo vyřízeno a teď přejde k věci.

„Máme problém v Drážďanech. Četli jste hlášení z minulého úterý?“

„No... já ano,“ řekl Grecko. „V Drážďanech zabili nějaké dělníky a jiné zaměstnance přístavu.“

„Ano, vrah napochodoval do jedné z lepších putyk. Měl u sebe samopal, začal něco křičet a potom to tam vystřílel. Jedenáct mrtvých a patnáct zraněných. Přístavní policie ho zastřelila, když se snažil utéct. A bohužel to je jen poslední z různých násilností v Drážďanech.“

„A vy si myslíte, že to organizuje ruská rozvědka?“ zeptala se Taťána.

Hned si dala dvě a dvě dohromady.

„Víme, že ruská rozvědka v Drážďanech něco organizuje. Vlastně v celých Českých zemích. Ta akce v Budapešti, Pavle, to byla jejich další práce. A velmi úspěšná. V době, kdy Rusové vyrovnávají naši námořní převahu v palubním letectvu, mohou být ty nové palubní radary trumfem, který nás zachrání. A místo toho máme zničenou celou továrnu. Přežily přesně čtyři radary, které jsou připravené k instalaci. Kdy budou další? Bůh ví, ale zdrželi nás minimálně o měsíce, možná ještě déle. Na drátě mám každou chvíli ministra. Ta střelba v Drážďanech může být předzvěstí něčeho horšího.“

Grecko pokýval hlavou, zatímco se Janda odmlčel a zabafal z dýmkou. „Rozumím, pane. Zjistili naši agenti v Drážďanech něco?“

„Ano. Zkontaktuju vás s Petrem Divišem, to je šéf stanice Drážďany. Několik posledních měsíců sledoval aktivity, které přisuzuje ruské rozvědce. Násilnosti, pokusy o sabotáže, odposlouchávání telefonů. Několik agentů se mu podařilo zajmout, ale šlo jen o malé ryby. Nic užitečného nevěděli. Problém byl s národností. Všechno to byli Rusové.“

„To je logické, ne?“ zeptala se Taťána. „Ruská rozvědka používá Rusy.“

„Možná je to logické, ale také je to zatracená časovaná bomba,“ zavrčel Janda a vstal, chvíli se opíral o stůl a potom se zadíval na fotografii *Praotce Čecha*.

„Asi vám nerozumím, pane,“ řekla Taťána. Alespoň si zvykla, že šéf je oslovován prostě „pane“.

Byla zvyklá říkat mužům tak, jak chtěli, aby jim říkala.

„Možná je to logické, Taťáno, ale je to sud s prachem. Vy jste přeci také Ruska.“

„Ano, ale dostala jsem v listopadu české občanství.“

„No právě. Ano, jste nyní občanka našeho království, to je ale devadesát procent ruských dělníků v Drážďanech také a zbytek většinou jen čeká na papíry nebo pracuje povinný rok, než budou mít na

občanství nárok – vy jste v tomhle byla výjimka. Kolem Drážďan, našich německých území a severních Čech je spousta Rusů, kteří uprchli z Ruska. Mezi nimi i šlechtici, kteří se postavili carovi a našli u nás azyl. Mají tady velkou komunitu a ta se bude ještě rozrůstat. Víte, že ve Skandinávii padlo do zajetí padesát tisíc ruských vojáků? Kam ti půjdou? Car odmítl jakoukoli výměnu zajatců, bude radši, když jeho lidé zůstanou přes zimu u nás a budou jíst naše potraviny než aby plýtvali ruskými zásobami. Nemluvte o tom, že Rusové *nemají* tolik zajatých Čechů – a tím myslím obyvatel Česko-slovenského království, abychom neslovíčkařili. Ve Slezsku a na středním Slovensku budujeme zajatecké tábory, kam je pomalu přesouváme, ale to bude dlouhý proces. Švédí se mohou o některé postarat, ale jejich země je zdevastovaná, a upřímně, po skoro pětileté okupaci necítí k Rusům moc velkou náklonnost.“

„Já jim asi rozumím, pane,“ řekla Taťána. Grecko věděl, že rozumově chápe, že řadový voják za nic nemůže. Jenže to byl právě řadový voják, kdo ji střelil samopalem do břicha.

„To je dobře, že jim rozumíte. Pravda je taková, že nejsme jen Česko-slovenské království. Nikdy jsme nebyli. Jsou tu Maďaři, Rakušáci, Poláci, Němci, nyní i Rusové. Je to velká komunita, a my nemůžeme riskovat nepokoje. Ne v Drážďanech, kde tolik Rusů pracuje v přístavním průmyslu. No a ty současné vraždy mohou vyvolat právě takovou vlnu nepokojů.“

„A proč?“ zeptal se Grecko. „Ten člověk, co střelil, byl prostě nějaký šílenec.“

„To ano, ale bohužel stopy vedou k někomu významnému. Hraběti Gasnicovovi.“

Grecko viděl, jak se Taťána prudce narovnala.

„Gasnicov? Ernest Filipovič Gasnicov?“

„Ano. Hrabě Gasnicov se dostal do sporů s carským režimem kvůli jeho politice vůči Česko-slovenskému království a požádal nás o azyl. Má kliniku poblíž Drážďan na hradě Colditz, bývalo tam sanatorium; Gasnicov použil své finance, aby ho přestavěl na léčebnu duševně chorých.“

„Blázinec,“ zamumlal Grecko.

„Ano. Vy Gasnicova znáte, Taťána?“

Přikývla. „Ano, on... znali se s mým otcem, hrabětem Timurem. Jako holčička jsem k nim někdy chodila, Gasnicov pořádal krásné plesy. Nevím, jestli by si mě pamatoval, takových tam byla spousta.“

„A co si myslíte o jeho povaze?“

„Nevím, tehdy jsem tomu nerozuměla. Zнала jsem ho jako milého pána, vždycky rád vyprávěl a těšilo ho, že ho spousta mladších lidí poslouchá. Vlastně... nevím, co si o tom mám myslet teď. Mého otce zavřeli stejně jako spoustu jiných šlechticů.“

„Ano, a Gasnicov stejně jako jiní šlechtici někdy později uprchl sem. Dnes je Gasnicov veřejnou tváří ruské komunity na severu českých zemí. Je jejím neoficiálním vůdcem. I když má kliniku, řeší věci s dělníky v přístavu, a oni k němu vzhlížejí. Car ho dokonce označil za komunistu.“

„A teď to vypadá, že pro téhož cara pracuje?“ ujistil se Grecko.

„Divíš ze stanice Drážďany si tím je téměř jistý, ale já si dovedu až moc živě představit, co by se strhlo za nepokoje, kdybychom miláčka lidu, jako je Gasnicov, jen tak odstavili. Podezřelé by bylo, i kdyby se mu stala nějaká... nehoda,“ Janda krátce kývl na Grecka, jako by ho chtěl ujistit, že i tuto možnost zvažoval. Greckovi zase vyskočil před očima topící se Szilárd.

„Proč si myslíte, že je tím nepřátelským agentem Gasnicov?“ zeptala se Taťána.

„Příliš mnoho stop vede do jeho sanatoria. Včetně vraha. Léčil se tam, byl to bývalý ruský voják, který v bojích ve Skandinávii zešlel. Nevztahoval se na něj dekret o válečných zajatcích, vláda rozhodla, že ranění ruští vojáci – zranění může být i duševní – se budou léčit v českých nemocnicích a potom budou moci na glejt začít pracovat, aby podpořili místní ekonomiku. Přirozeně pracují spíš v ruských komunitách. No a tento muž, jmenoval se Ilja Melechin, strávil půl roku v Gasnicovově sanatoriu. Odtamtud ho propustili před měsícem a dostal práci v docích. Potom ukradl samopal a vystřílel hospodu.“

Gasnicov i jeho lékaři mohou jen smutně pokrčit rameny. Byl to nejspíš stále šílenec. Ale takové vysvětlení je až moc příhodné. A pokud to byl jen šílenec, jak se mu do rukou dostal samopal? Někdo mu ho musel dát, byla to česká výroba, Vzor 42, z várky, kterou před měsícem označili jako ztracenou při výbuchu muničního vlaku mezi Ústím a Děčínem.“

„Ale proč by to Gasnicov dělal?“ zajímala se Taťána.

„Možnosti jsou vlastně dvě,“ řekl Grecko a ona se na něj podívala. Na chvíli ho napadlo, jestli ji moc nepoučuje, ale v její tváři zpozoroval jen obyčejný zájem.

Byla profesionálka.

Znovu si uvědomil, proč se do ní vlastně zamiloval.

„Jedna možnost je, že celý jeho útěk z Ruska byla finta. Chtěl se dostat sem a páchat škody. Druhá možnost je, že z Ruska utekl naprosto reálně, ale pak ho carovi agenti kontaktovali tady a nabídli mu možnost návratu do vlasti, pokud pro ně bude pracovat.“

„Nevím, nesedí mi k němu ani jedno. Jak to má s rodinou?“

Janda k nim přistrčil složku. „Tady je všechno, co o něm naše kontrarozvědka vytáhla. Paní Grecková,“ najednou jí už neřikal křestním jménem, „vzhledem k tomu, že jste Ruska a s Gasnicovem jste se už setkala, jsem si vás vybral, abyste ho odhadla. Pavel Grecko s vámi půjde ze zřejmých důvodů.“ Grecka napadlo, jestli ty důvody jsou zřejmé i Taťáně. „Než proti Gasnicovovi jakkoli zasáhneme, chci, aby se na to celé podíval další pár očí. Nebo spíš dva páry očí. Nicméně všechno nasvědčuje tomu, že Gasnicov opravdu je agent. A pokud to tak je, chci, abyste se o něj postarali jakýmkoli způsobem, je to jasné?“

Grecko potlačil polknutí. Taťána pouze trhaně přikývla, ale Grecko si všiml, jak zaryla nehty do sukně na koleni.

„Zároveň tam posílám vás, protože je možné, že naše agenty kontrarozvědky v Drážďanech už někdo z opozice zná.“

Taťána se zamračila. „Opozice?“

„Špionážní žargon,“ vysvětlil jí Grecko. „Druhá strana je prostě